

Ομιλία του ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα στην εκδήλωση που παρουσιάστηκε το βιβλίο της Εύας Νικολαΐδου «Είς μνήμην Νίκος Καραντηνός» - 7/1/2024

Το βιβλίο της Εύας Νικολαΐδου, για το οποίο θα μιλήσουμε σήμερα, αλλά και άλλες πρωτοβουλίες, όπως η πρόσφατη ονοματοδοσία του 5ου ορόφου του κτηρίου της ΕΣΗΕΑ, αποτελούν μια ελάχιστη οφειλόμενη απόδοση τιμής στον ακριβό μας σύντροφο, Νίκο Καραντηνό.

15 χρόνια πέρασαν από το τέλος της πλούσιας, γεμάτης αγώνες και προσφορά ζωής του. Πιστεύουμε πως είναι σήμερα ίσως πιο αναγκαίο από ποτέ, να τον θυμόμαστε οι παλιότεροι, να τον γνωρίσουν οι νεώτερες γενιές, οι νέοι κομμουνιστές. Και φυσικά, να τον γνωρίσουν, όσοι κάνουν τα πρώτα τους βήματα στη δημοσιογραφία και έχουν την φιλοδοξία να υπηρετήσουν από αυτό το μετερίζι το δίκιο και την αλήθεια, αξιοποιώντας και την παραμικρή χαραμάδα που αφήνει το σημερινό ασφυκτικό πλαίσιο του ελέγχου των ΜΜΕ από επιχειρηματικά συμφέροντα αλλά και το αστικό κράτος.

Άλλωστε, ο ίδιος ο Νίκος Καραντηνός έδειχνε πάντα αταλάντευτη εμπιστοσύνη στις νεότερες γενιές. Του ήταν ξένες οι λέξεις έπαρση και διδακτισμός, παρά το γεγονός ότι πρόλαβε να ζήσει τρεις ζωές μέσα σε μία και η εμπειρία του ήταν τεράστια. Αυτό το χαρακτηριστικό του δεν είναι τυχαίο ότι το αναφέρουν σχεδόν όλοι όσοι έγραψαν για τον ίδιο τον Καραντηνό στο βιβλίο της Εύας Νικολαΐδου ενώ είναι και αυτός ένας λόγος, για τον τεράστιο σεβασμό που τού είχαν οι συνάδελφοί του ανεξάρτητα από την πολιτική τοποθέτηση του καθενός και της καθεμιάς, όπως φυσικά και η διαδρομή του, οι γνώσεις του, η συνέπειά του, η μαχητικότητά του, η ενασχόλησή του με τα προβλήματα των δημοσιογράφων, ιδιαίτερα των πιο χαμηλόμισθων, που ήταν και είναι οι περισσότεροι.

Είναι σωστό αυτό που διαβάζουμε στο βιβλίο ότι ο Καραντηνός, ήταν ευρείας αποδοχής. Υπήρξε για χρόνια μέλος του προεδρείου της ΕΣΗΕΑ και πρόεδρος του Πανελληνίου Συνδέσμου Δημοσιογράφων Αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Διετέλεσε, επίσης, γενικός γραμματέας στο πρώτο, ιδρυτικό, ΔΣ της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ενώσεων Συντακτών (ΠΟΕΣΥ), στην ίδρυση της οποίας πρωτοστάτησε.

Ήταν ένας κομμουνιστής ευρείας αποδοχής. Και τα στοιχεία που προκαλούσαν τον σεβασμό και την εμπιστοσύνη σε όλους, είναι ακριβώς τα κομμουνιστικά στοιχεία που ο καθένας μας πρέπει να επιδιώκει να κατακτά σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό. Όπως αναφέρω και στον πρόλογο

που μου ζητήθηκε να γράψω για το βιβλίο, τα λόγια του Νίκου Καραντηνού που μου έρχονται πρώτα στο μυαλό είναι από μια συνέντευξή του στον Ριζοσπάστη το 1994 όπου λέει:

«Η σημερινή νέα γενιά είναι ένα θαυμάσιο κύτταρο μέσα σε δύσκολες και λεπτές περιστάσεις. Τότε οι ήρωες είχαν ένα μέτωπο απλό. Τώρα το μέτωπο είναι πολύ πιο δύσκολο, πιο μεγάλοι οι κίνδυνοι και φυσικά τα παιδιά θέλουν πολύ μεγαλύτερη βοήθεια για να μπορέσουν να σταθούν στις σημερινές συνθήκες».

Δεν χρειάζεται φυσικά να πούμε ότι το μέτωπο της γενιάς του Καραντηνού δεν ήταν καθόλου απλό. Εκείνος, όμως, μπορούσε από τότε, 3 μόλις χρόνια μετά τις αντεπαναστατικές ανατροπές στην Ευρώπη, όταν διάφοροι καλοπληρωμένοι και προβεβλημένοι αστοί αναλυτές μιλούσαν για το τέλος της ιστορίας και της ταξικής πάλης, το τέλος των πολέμων και την αρχή μιας περιόδου αέναης ανάπτυξης, να διακρίνει τις μπόρες που έρχονται, αλλά και τις μεγάλες σύγχρονες απαιτήσεις της ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης. 30 χρόνια μετά όλοι ξέρουμε ποιος είχε δίκιο, αφού φυσικά η ταξική πάλη δεν σταμάτησε. Αντίθετα, η εκμεταλλεύτρια τάξη έγινε ακόμα πιο επιθετική. Οι πόλεμοι δεν σταμάτησαν, το βλέπουμε αυτό στη Μέση Ανατολή, στην Ουκρανία και σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου. Οι κρίσεις δεν σταμάτησαν και ούτε πρόκειται να σταματήσουν, όσο συνεχίζει να υπάρχει αυτό το σύστημα που έχει όλα τα παραπάνω στο DNA του.»

Αυτός ήταν ο Νίκος Καραντηνός. Ο «Διονύσης» της ΟΚΝΕ, της ΕΠΟΝ, ο αρχισυντάκτης της «Νέας Γενιάς», ο αγωνιστής της μάχης του Δεκέμβρη του 1944. Ο βασανισμένος, ο διωκόμενος, ο εξόριστος στη Μακρόνησο και την Ικαρία, αλλά πάντα αλύγιστος στο μετερίζι των αγώνων όλα τα πέτρινα χρόνια που ακολούθησαν μέχρι τη Μεταπολίτευση. Αλλά και μετά, από το 1974 που ο Ν. Καραντηνός δίνει από τον «Ριζοσπάστη» τη δική του μάχη, ως μέλος του ΚΚΕ και ως δημοσιογράφος, «για να γενούνε τα σκοτάδια φως»! Η μόνιμη στήλη του, «Τότε και τώρα», άφησε εποχή, για τη δύναμη, τη ζωντάνια, την αισιοδοξία, τη μαχητικότητα, την παιδεία, το ήθος, τις αξίες, την επικαιρότητα δοσμένη και μέσα από την ιστορικότητα των γεγονότων και καταστάσεων με τα οποία κάθε φορά καταπιανόταν.

Ο Νίκος Καραντηνός σε όλη του τη ζωή έζησε ως μαχόμενος κομμουνιστής δημοσιογράφος, ταγμένος αταλάντευτα με το δίκιο της εργατικής τάξης και τα ιδανικά του ΚΚΕ. Η τιμή στη μνήμη του είναι ταυτόχρονα υπόσχεση να συνεχίσουμε στον δρόμο που και ο ίδιος βάδισε, μέχρι την τελική νίκη του λαού μας. Το βιβλίο της Εύας Νικολαΐδου, το οποίο κρατάμε σήμερα στα χέρια μας, συμβάλλει σε αυτή την κατεύθυνση.